

– К.: Юрінком Інтер, 2005. – 448 с.

8. Демиденко В.О. Утвердження і забезпечення конституційних прав та свобод людини й громадянина в діяльності міліції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 “конституційне право” / В.О. Демиденко. – К., 2002. – 16 с.

9. Красавчикова Л.О. Гражданско-правовая охрана личной жизни советских граждан : автореф. дис. на соиск. учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. “конституционное право” / Л.О. Красавчикова. – Свердловск, 1979. – 19 с.

10. Пашук Т.І. Право людини на ефективний державний захист її прав та свобод : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00. 01 “Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень” / Пашук Т.І. – Львів, 2006. – 16 с.

11. Общая теория прав человека [рук. авт. коллектива и отв. ред. д-р юрид. наук Е.А. Лукашева.] – М.: НОРМА, 1996. – 520 с.

Гудзь Тетяна Іванівна,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри конституційного та міжнародного права факультету підготовки фахівців для підрозділів по боротьбі з кіберзлочинністю та торгівлею людьми Харківського національного університету внутрішніх справ;

Коломієць Юрій Миколайович,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін факультету права та масових комунікацій Харківського національного університету внутрішніх справ

РЕФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

У період демократичних перетворень суспільного життя першочерговим завданням постає питання реформування публічної влади, яке підтримують усі політичні сили, рухи і громадські об'єднання. В цьому аспекті важливе місце займає процес реформування місцевого самоврядування, який потребує ретельного аналізу і публічного обговорення.

На даний час в Україні існує досить консервативна модель

регіональному рівнях за принципом оптимального забезпечення населення адміністративними і соціальними послугами, яке зменшує диспропорції у доступі громадян до цих послуг та їх якості.

Одним із пріоритетних напрямів реформування місцевого самоврядування в Україні є децентралізація публічної влади.

Разом із тим, на думку Т. Шахматової, передача значної частини державних справ місцевому самоврядуванню повинна відбуватися обережно й лише після того, як держава і суспільство переконуються у реальності оптимістичних прогнозів ініціаторів перерозподілу повноважень органів виконавчої влади на користь органів місцевого самоврядування.

Однак реальна децентралізація буде мати місце лише за умови розуміння та визнання місцевої (муніципальної) влади, як такої. Влада тільки тоді є владою, коли вона самостійна у здійсненні своїх повноважень. Самостійність місцевого самоврядування, як влади, в системі розподілу влад – це: - фінансова самостійність, існування місцевого бюджету; - самостійність органів місцевого самоврядування (у тому числі самостійність у відносинах з державними органами, яка похідна від порядку формування органів місцевого самоврядування шляхом місцевих виборів та самостійне здійснення влади); - самостійність населення в реалізації права на місцеве самоврядування; - самостійна відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування. Проте самостійність місцевого самоврядування можлива лише в межах Конституції та законів України, тобто в межах його повноважень.

Відповідно до положень пункту 3 статті 4 Європейської хартії місцевого самоврядування «муніципальні функції, як правило, здійснюються переважно тими владами, які мають найтісніший контакт з громадянином. Наділяючи тією чи іншою функцією інший орган, необхідно враховувати обсяг і характер завдання, а також вимоги досягнення ефективності та економії».

Розроблення ефективного механізму здійснення функцій органами самоврядування усіх рівнів є важливим напрямом у процесі реалізації муніципальної реформи, оскільки саме він забезпечить самостійність, реальність та дієвість інституту місцевого самоврядування, побудованого на принципах, проголошених у Європейській хартії місцевого самоврядування та закріплених у Конституції України.

Крім того, функціональний аспект реформування організації територіального устрою та системи місцевого самоврядування передбачає перехід до нового розуміння функцій публічної влади, які за

своїм змістом спрямовуються на надання державних та громадських послуг, перерозподіл функцій і повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на основі встановлення переліку державних та громадських послуг, їх класифікації; визначення переліку послуг, що надаються за рахунок бюджетних коштів і на платній основі; розмежування сфери відповідальності щодо надання державних та громадських послуг місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування на регіональному і місцевому рівні.

Реформування місцевого самоврядування має на меті максимальне залучення жителів територіальних громад до прийняття управлінських рішень, сприяння подальшому розвитку сучасних форм безпосередньої демократії на місцях. У результаті реформування, місцеве самоврядування повинно стати надійним та міцним фундаментом народовладдя.

Журавльова Ганна Семенівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри конституційного та
трудоного права юридичного факультету
Запорізького національного університету

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ НА ЗАКОНОДАВЧОМУ РІВНІ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРИНЦИПУ РІВНОСТІ ВСІХ ПЕРЕД ЗАКОНОМ

Проблема правової рівності завжди була предметом вивчення й дискусій як у науковому середовищі, так і серед звичайних громадян, адже вона незмінно пов'язувалася зі встановленням справедливого громадського порядку в конкретній державі. Рівень розвиненості демократії пов'язаний з рівнем свободи людини, яка, незважаючи на розбіжності з іншими людьми, порівнює належний їй обсяг прав, свобод і обов'язків на предмет наявності або відсутності рівності перед законом. Крім того, закріплення принципу правової рівності – обов'язкова ознака правової держави, якою проголосила себе й Україна. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом (ст. 24 Конституції України [1]). Цей принцип є основним критерієм цивілізованості правової системи такої держави.

Принцип рівності перед законом носить природно-правовий характер, відповідно, він є невід'ємним і невідчужуваним, виникає з